



# За наукові КАДРИ

Орган партбюро, ректорату, комітету ЛКСМУ та профкому  
Одеського державного університету ім. І. І. Мечникова



ГРУДНЯ  
1959 року

Ціна 20 коп.

П. 860023

## ПОЗДОРОВЛЯЄМО ТЕБЕ, НАШ ЧИТАЧУ!

Минають останні дні 1959 року... Минає старий рік, рік, з яким ми здружилися, який став для нас рідним і багатьма своїми досягненнями назавжди увійшов в історію нашого народу.

З усіх відомих в історії людства років, — а скільки серед них було палаючих і кривавих! — цей рік ознаменував себе як найбільш миролюбний, найбільш світлий, життєдайний.

Поїздка Микити Сергійовича Хрущова до Сполучених Штатів Америки розпочала собою новий переломний етап у відносинах між країнами та системами світу. Тепер навіть вороги миру мусять обережніше поводитись з миром, — народи розуміють не тільки те, що війна несе лихо (для цього особливих доказів людство вже давно не потребує), але вони все більше і більше починають переконуватися в тому, хто справжній зореносець миру, кому можна довірити своє життя, щастя дітей своїх.

Помисли мільярдів людей звернені зараз до комуністичної Москви, і це слово більше вже не лякає нікого, комунізм став символом миру, комуністи — вірними охоронцями його.

Запуск штучної планети навколо Сонця, запуск ракети на Місяць, яку англійці назвали «лунником» (так, англійці починають тепер творити слова за нашими зразками!) і інші видатні, нечувані досі події переконливо свідчать про те, чого зміг досягти вільний народ за 42 роки творчого і героїчного життя.

Кожний місяць, тиждень, день, навіть хвилинка й секунда 1959 року були заповнені хвилюючими, яскравими й неперевершеними подіями.

Оглянься, наш дорогий читачу, на минулий рік, рік свого рідного університетського колективу, в якому ти живеш, працюєш, формуєш свою свідомість і спеціальність. Нехай у нас ці місяці, тижні і дні пройшли значно скромніше, але й гони були заповнені своїми перемогами, радощами і героїкою.

Газета нагадає тобі про них... Минають останні дні 1959 року, минає старий рік. А наші очі намагаються вже зазирнути у прийдешнє, у 1960-й... Що несе він з собою, якими ще перемогами прославить він країну Рад, що запише про нього на вічних своїх скрижальх невіддільна у своїй об'єктивності історія?

Ми спланували його наперед, ми знаємо його від кількості мільйонів

тонн сталі до найменших з найменших розмірів панчішок малюків, ми бачимо ті нові міста, магистралі вулиць і проспектів, якими покриє він нашу землю... Все розраховано, все намальовано, все виміряно. Але чи найточніша обчислювальна машина спроможна виміряти той ентузіазм, ті творчі сили й енергію, які бувають в нашому народі? Ні, ці почуття обчислення не піддаються, і тому, затамувавши подих, ми чекаємо від тебе, 1960-й, нових, ще більших чудес в ім'я нашої Батьківщини, в ім'я миру, в ім'я комунізму.

Ми ще раз звертаємося до тебе, читачу наш, пильніше придивись до наступного року, чітко з'ясуй собі в ньому своє місце, свої завдання, свою мету і мрії.

Поздоровляємо тебе з Новим роком!

Бажаємо тобі кожний з 366 днів його якнайповніше віддати на користь нашої Батьківщини, нашого народу.

### З НАКАЗУ ПО МІНІСТЕРСТВУ ВИЩОЇ ТА СЕРЕДНЬОЇ СПЕЦІАЛЬНОЇ ОСВІТИ УРСР

В червні 1959 року було проведено огляд наукових студентських робіт вищих навчальних закладів Одеської, Миколаївської та Херсонської областей. В огляді взяли участь 19 вузів. За кращі наукові роботи, подані на огляд, грамотами Міністерства та першими і другими грошовими преміями нагороджено 26 студентів університету. Шість перших премій з дев'яти і грамоти Міністерства одержали А. Чепалига (географічний факультет), С. Кульчицький (історичний факультет), О. Мандель, В. Бугрієнко, В. Никитенко (фізико-математичний факультет), Гаркуша-Божеко (хімічний факультет). З 20 других премій 10 одержали гуртківці університету. Грамотами Міністерства нагороджено 10 студентів університету.







## Ми - в 1959-му

Скоро Дід Мороз і Новий, 1960-ий рік постукають у вікно. Старий передасть Новому естафетну паличку і піде на пенсію.

Багато цікавих і корисних справ зроблено в 1959 році в нашому університеті, про які він коротко розповідає сьогодні на сторінках нашої газети.

### Квітень

Квітень приніс багато свіжого в життя університету. Історики налагодили хороші стосунки з робітниками заводу ім. Січневого повстання, чим продемонстрували своє прагнення стати ближче до життя, збагатити свій життєвий досвід, і, в той же час, принести якусь користь людям. Вони, як філологи в справі самообслуговування, по

праву вважаються застрільниками, піонерами в шефській роботі.

З 7 по 10 квітня проходить XIV наукова студентська конференція, на яку студенти представляють 97 доповідей. Актуальні проблеми, поставлені в доповідях, і їх роз'язання свідчать про ріст наукової роботи серед студентів. Разом з усією країною університет відзначає 89-і роковини з дня народження В. І. Леніна.

В кінці квітня темпераментно проходить огляд художньої самодіяльності, і філологи знову завоюють перше місце.

Життя вирує.

### Осінь

Життя університету, як і всієї країни, на початку 1959 року проходило під знаком підготовки до історичного XXI з'їзду КПРС, який розпочав свою роботу в кінці січня. Цей з'їзд будівників комунізму накреслив грандіозну програму будівництва на велике семиріччя, поставив величні завдання, над розв'язанням яких разом з усім радянським народом працював і працює колектив нашого університету.

Новий 1959 рік розпочинався не так, як завжди, — майже ні у кого ні заліків, ні екзаменів: збирали студенти кукурудзу, тому семестр затягується. Раніше за всіх розпочинають пору сесії студенти геофаку. Вони завжди піонери сесії — за те їм і нагорода: у кого ще така цікава практика, як у них!

Поступово сесія з її успіхами і поразками, хвилюваннями і безсонними ночами вступає в свої права.

На фізико-математичному факультеті уже є 29 «жертв» механіки з третього курсу, сім «потерпілих» на політекономії. Проте загальний хід сесії обіцяє результати кращі, ніж у минулому році. І дійсно, підводячи підсумки в кінці сесії, учбова частина університету констатує, що зимова сесія 1958—59 учбового року пройшла більш успішно, ніж минулорічна.

Сесія, звичайно, сесія, та життя йде своїм порядком: поети по інерції продовжують писати вірші про літо, а астрономи, як завжди, вивчають питання походження зірок. Мешканці будинку, де працюють агітатори університету, з радістю зустрічають душевну людину Н. Л. Сікорську і багатьох її колеґ, — іде підготовка до виборів у Верховну Раду УРСР та міської Ради депутатів трудящих.

### Листопад

Канікули. Хто їх не любить? Хто їх не чекає? І кожен, річ відома, хоче по-справжньому відпочити.

Студенти, що брали участь у туристському поході до Карелії, навряд чи колись забудуть той романтичний час своїх мандрівок, коли вони милувалися карельськими краєвидами і переживали різноманітні пригоди. Згодом, з ініціативи цих студентів в університеті було створене бюро по організації туристських походів та їх проведенню. Швидко почав розвиватися

туризм у нашому університеті. І, заважаючи наперед, треба сказати, що восени 1959 року на міжвузівських змаганнях наші туристи зайняли третє місце. За такой короткий час — успіх значний!

Зимові канікули тривали недовго, скоро студенти знову на своїх робочих місцях в аудиторіях, в кабінетах. А четвертокурсники більшості факультетів складають свої перші іспити на звання радянського педагога. Починається педпрактика.

### Вересень

В березні педагогічна практика перебуває в тій стадії, коли студенти «втягаються» в життя школи і не тільки успішно дають уроки, а навіть провадять виховну та позакласну роботу.

А в університеті тимчасом народжуються нові справи, нові ідеї.

Жили в кімнаті № 123 гуртожитку № 1 одинадцять дівчат з філфаку — Галина Шушман, Надія Михайлова, Лідія Гульпа, Галина Дем'яненко, Майя Жекова, Лариса Горбаченко, Валентина Ковальська, Євгенія Вечорко, Віра

Павлик, Галина Кирилук, Люба Черноусова. Чистота в їх кімнаті була ідеальною, на всіх конкурсах дівчата займали перше місце. І от вони запроували: хай кожен курс, кожна група, кожен комсомолець розпочне боротьбу за чистоту. Хай за кожною групою буде закріплено аудиторію, за порядок, чистоту якої група відповідатиме.

Ось звідки почалася справа, якою тепер так пишуться в університеті — самообслуговування в учбових корпусах.

### Травень

В травні починалася дружба двох університетів — Чернівецького та нашого, Одеського. На другий день Травневих свят 170 наших студентів на чолі з доцентом С. М. Ковбасюком виїхали до Чернівців, щоб познайомитися з життям буковинського університету, з краси-

вим українським містом, дати чернівчанам кілька концертів художньої самодіяльності. А в грудні велика група учасників художньої самодіяльності Чернівецького університету відвідала Одесу і поклонила всіх нас своєю майстерністю.

### Червень

Червень — вкрай гарячий місяць навчального року, місяць, в якому кожен день семестр годує, — проходить швидко і непомітно. Більшість, пірнувши в книги, його навіть не бачать.

Студенти IV курсу біофаку, старанні і працюючі ще з дитинства, доглядають агробіологічну ділянку, чергують біля неї навіть вночі, складають екзамен. І як складають! Курс закінчує сесію блискуче: 18 чоловік — на «відмінно», 18 — на «добре», і тільки п'ятеро складають на «задовільно».

II курс філфаку (російський відділ) переживає на цей час неприємні хвилини: третина курсу не склала заліку з української літератури, а решта (за винятком 5—6 чоловік) ледве-ледве відповідала на поставлені питання.

Зате на хімічному факультеті складають на славу, і це стосується, в першу чергу, старшокурсників. Група китайців III курсу, як завжди, йде в числі перших, з них 12 чоловік складають все на «відмінно».

Літня іспитова сесія завершилась успішно. 204 студенти склали всі екзамен на «відмінно», 644 — на «добре» і «відмінно».

Вирує життя в спортивно-оздоровчому таборі, де за сезон відпочило близько 300 студентів.

### Листопад

Сотні людей залишають в липні старовинні корпуси університету: ідуть з концертами в підшефний Іванівський район, ідуть у санаторії, ідуть в туристські походи, беруть відпустки, поспішають до моря. А університет продовжує жити своїм багатогранним життям. В конференцзалі йде засідання Вченої ради. Хвилюється Н. С. Булатова, хвилюються її численні друзі: молодому науковцеві присуджується звання кандидата хімічних наук!

В липні в університеті багато гостей — з Індії, Китаю, Болгарії, Франції.

Але найголовнішою подією липня є випуск молодих спеціалістів і зустріч їхньої зміни. Ще прощаються з університетом Жанна Вахніна, Ольга Ковальчук, Валентина Ткаченко,

Світлана Голентовська і 742 їхніх друзів, ще слухають вони останні настанови і поради викладачів, а в широко розкриті двері 35-ї аудиторії, де в цьому році розмістилася приймальна комісія, заходить їхня зміна. Високий, засмаглий комбайнер з Кіровоградщини Микола Чечвіний, мрійлива колгоспниця Гали Тимошенко, солдат-комуніст Іван Курохта... Ідуть і йдуть...

Люди, різні за віком, характером, нахилами, рівнем підготовки. Їх багато — різних і хороших.

Без метушні, по-діловому йде напружена робота в приймальній комісії. Тут працюють з раннього ранку, а коли треба — залишаються до пізньої ночі. Недарма ж наказом ректора від 29 серпня більшості членів приймальної комісії 1959 року винесена подяка за сумлінну роботу, без сумніву, був секретар приймальної комісії, тактовний і працьовитий Федір Павлович Смагленко.

### Серпень

Після сесії в комітет комсомолу зайшли дві дівчини: «Ми хочемо працювати в піонерському таборі».

Це були одні з кращих студенток географічного факультету Світлана Юркова і Лія Гризан.

... — Хороші діти в першому загоні, — розповідає Світлана. — З ними що завгодно можна зробити. Ми провели триденний похід за маршрутом Одеса — Біляївка — Маяки — Яськи з ночівлею на березі річки Турунчук.

Лія Гризан працювала в загоні № 2. Не можна перерахувати всіх цікавих справ, які зробила вона з піонерами. Тут і одноденний похід до інституту ім. Лисенка, і катання на літаку, і цікаві ігри.

Чимало студентів університету влітку працювали в піонерських таборах. Серед них Явний (істфак), Мушта (істфак), Шиблевський і Бондар (фізмат) та ін.

Це була для них найкраща педагогічна практика.

### Вересень

— яке красиве, поетичне слово, навіть ніби запашне, як осінні трави — верес, чебрець, любисток. Та й сам місяць прекрасний. Його з повним правом можна назвати другим Новим роком. Вересень — це початок плідної золотої осені. Вересень — це перший дзвінок у школах і у вузах, це радісно-схвильовані обличчя першокласників і першокурсників. Вересень — це перші лекції (і перші пропуски), перші конспекти (і перші прогалини в них), перші засідання і перші виклики до декана, перші критичні статті в «З.Н.К.» і перші скарги з приводу їх, перші стінні газети на факультетах (не на всіх, звичайно, а тільки на філологічному, хімічному та історичному).

В цьому році вересень був особливо важливий. Він відзначений подією величезної важливості — історичним візитом дружин Голови Радянської держави М. С. Хрущова до Америки. Ця поїздка поклала початок новій ері у відносинах між країнами. У вересні ж сталася ще одна подія світового значення: вперше в історії людства радян-

ський «лунник» водрузив червоний вимпел з написом «СРСР» на Місяці.

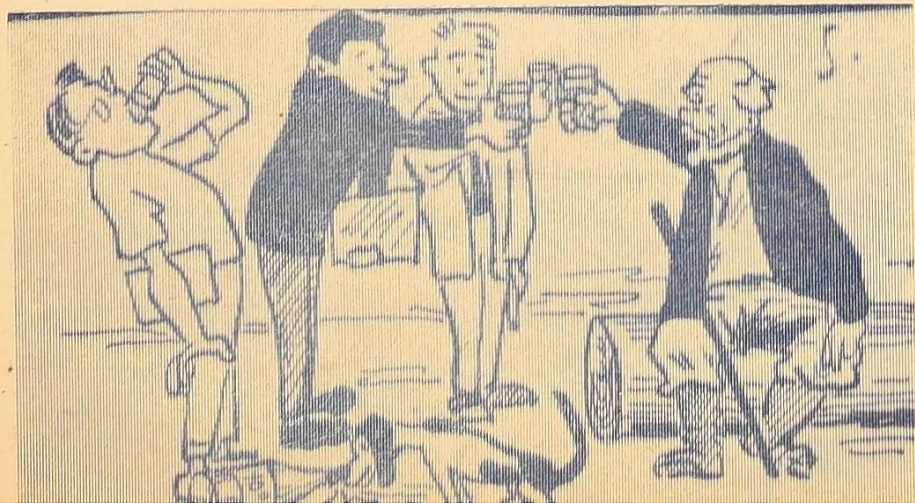
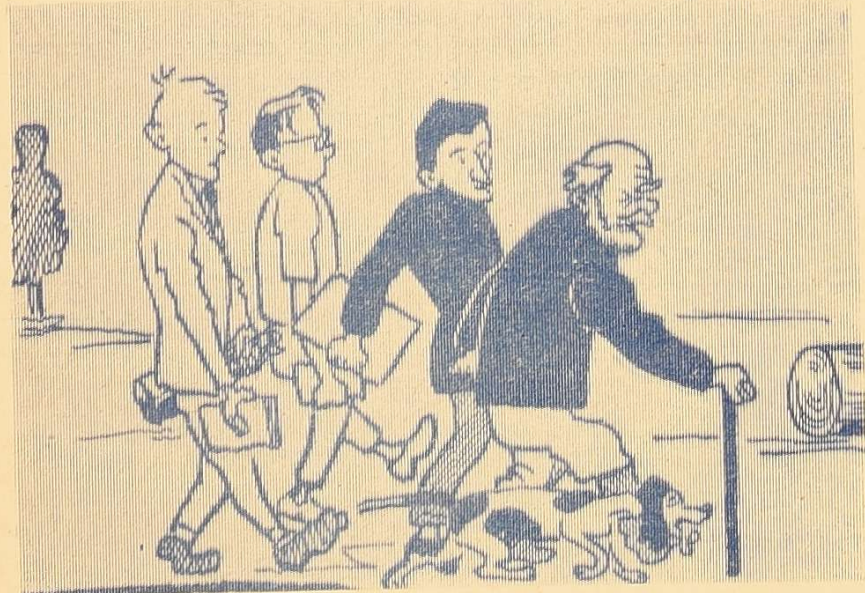
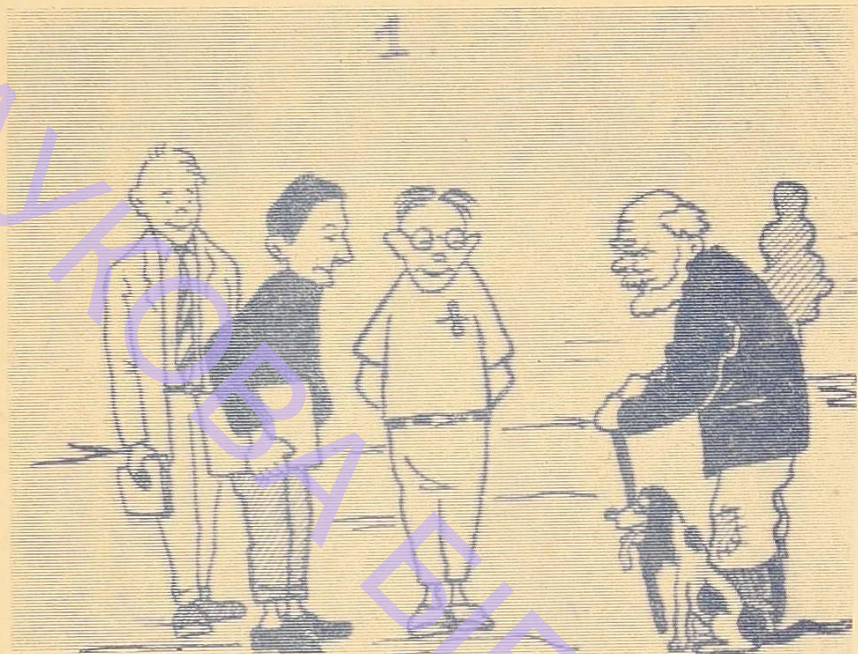
Хороший місяць вересень! Хорошим він був для математиків університету. 12 числа новозаснована лабораторія обчислювальної математики, яка згодом має перетворитись в університетський обчислювальний центр, одержала обчислювальну машину вартістю в півмільйона карбованців. У вересні в муках народилася університетська кіностудія на чолі з визначними ентузіастами університетської кіносправи — І. Одинцовим та Ю. Кретовим. У вересні університет гостинно приймав учасників Всесоюзної наради з динаміки берегів та водосховищ, на яку прибули представники з 47 міст Радянського Союзу. Але найкращим вересень був для наших новачків, для тих 582 юнаків і дівчат, які в цьому місяці стали студентами I курсу Одеського державного університету ім. І. І. Мечникова.

(Продовження на 5 стор.)



М. ПАСІСНИЧЕНКО.

## ЯК ДЕЯКІ СТУДЕНТИ ЗБИРАЛИ ФОЛЬКЛОР



Люстра в последний раз подморгнула своими 348 лампочками. По залу разлился нежно-голубой свет юпитеров, мягкой волной расплываясь по занавесу.

Глаза зрителей, непривычные к темноте, смутно различали контуры огромной, почти до потолка, пышной елки, вокруг которой сыпалась ласковый снег. (На самом деле, не было ни елки, ни снега. Лишь забава осветителей).

Тишину вдруг прорезал призывный голос трубы, разбитым стеклом зазвенела тарелка, кто-то быстрой мышью пробежал по клавишам рояля — и невидимый оркестр в бодром джазовом ритме грянул популярную студенческую песню «В лесу родилась елочка...». Начался новогодний праздничный концерт.

Из-за занавеса, из лож, из зала — отовсюду высыпали на сцену многочисленные конферансье. В темных шапках, валенках и шубах, неуклюже закружились вокруг микрофона, комично раскрывая рты. Они, очевидно, что-то пели, но ни на галерке, ни в ярусах, ни в конце партера не было слышно ни одного слова. Лишь до 6—7 ряда доносился их радостно-возбужденный шепот:

«...зимой и летом стройная зеле...»

Вдруг в этот едва различимый веселый хор ворвался бас молчавшего до сих пор микрофона: «Проба: Раз... два... три... (голос размеренный, бесстрастный), четыре, пять, шесть, семь (ему нет дела до поющих), восемь, девять, десять (играющих, сидящих в зале), девять, восемь (зрители не знают даже), семь, шесть, пять, четыре (смеяться ли? сердиться? аплодировать?), три, два, один... Проба». И сразу же на весь зал: «...снежком укутывал: смотри, не замерзай!».

Новогодний праздничный концерт начался!

Перед занавесом Милочка Крессоворд. Ее новое концертное платье, ослепляющие туфли пленяют всех.

— Зима! Я, признаться, люблю зиму... — она исполняет монолог, который некогда с таким мастерством читала Компресич, и поэтому должна, обязана быть неотразимой.

— Только вот одно плохо: зимой почему-то всегда экзамены (следует изумительный по небрежности жест рукой). Будто нам не доверяют. (Губки обиженно надуты). А я так считаю: чтобы никаких экзаменов! (Торжествующий кивок головой). Прозанимались пять лет — и диплом... И чтобы всегда — зима! Я, признаться, люблю зиму... (так интимно, так мило-лукаво...).

Ее сменяет общий любимец публики — Игорь Бобров Плотнее за

ЛВКО САТИРА И ЛЕНЬКА ВЕСЕЛЫЙ

## КОНЦЕРТ, КОТОРОГО НЕ БЫЛО

пахивая теплый шерстяной шарф и даже не глядя в зал, он продолжает начатое, вероятно, за кулисами:

— И чего все досядся с эдой проклядой зимой. Одда, подимаешь, пошлость од эдой зимы!

Презрительные слова выдавливаются хриплым простуженным голосом, вместо «т» и «н» выскакивает что-то среднее между буквой «д» и жужжанием мухи.

— ...А я должед сказады, что я вполде солидаред с Алексей Семедычем Пушкидым (он очень хорошо знает, что Пушкин — Александр Сергеевич. Но ошибаться, путать самые простые вещи — такова его должность на сцене), который писал: «Я де люблю зимы, зимой я болед...» И я действительдо болед сейчас. А все зима. Обрадовались, что сдег выпал, в сдежки стали играть. Прямо за вроддик попали. Вод я и просуддился...».

Как друзьям, поверяет свою боль несчастный человек, а зал смеется, хохочет, заливается. И видно совсем уже рассердившись на этих равнодушных людей, бросает он почти за кулисами последнюю свою фразу:

— ...Одда, подимаешь, пошлость од эдой зимы!..

В зале — громкие аплодисменты. Рев и топот. На авансцене всеобщий кумир — Марк Орлянский. В первых рядах восторженный шопот: «Это тот, ну, который «Сестер Лещовых» читал...» Скучным, скрипучим голосом Орлянский читает восторженную оду зиме.

— Зима! (Сердитый взгляд в партер). Прекрасное время года! (Взгляд еще свирепей). Почему прекрасное? Потому, что сейчас как раз зима. И нужно ее хвалить, и нужно о ней петь...

Зал не дышит. Внимательно ловит каждый скупой, но такой точный, изумительный жест, каждое неповторимое движение лица. И ждут, ждут, ждут, — когда же можно будет грохнуть хохотом, сбросить с себя это гнетущее оцепенение. А сухой, без интонаций голос продолжает:

— ...Вообще, честно признаться, хотелось бы о чем-нибудь новеньком, оригинальном... Когда-то писалось. И силы были, и мысли были, и желание... Сейчас лень. Да и некогда. Теперь пусть другие...

А за кулисами концертная лихорадка. Опрокидывают стулья хористы. В углу играют «в салазки» хлопцы-танцоры. Во втором Таня Козловская повторяет свою новую новогоднюю песню «Хусточка червона». А по сцене мечется новая звезда филфака Вакулина:

— Кто вставил в программу Николаенко? Она ж больна. Как же теперь быть?

— Ты что, Нинка, не знаешь?

Она перед каждым выступлением больна. Вот слышишь — распеваешься... — это подвернувшийся Нюма Вайдерман. Он никак не может разыскать Ямко с баяном.

...А все, что не бегаает, не мечется, — дрожит, тресется, сбивчиво повторяет про себя забытые в волнении слова и заикаясь спрашивает через каждые две—три минуты: «А сейчас кто?..» «А наш танец скоро?..» «А когда мне?..».

Выступают братья Черненькие! Разве можно оставаться равнодушным, когда человек взлетает в воздух и лишь у земли каким-то чудом встает на ноги? Разве можно не радоваться такому мастерству и разве можно не аплодировать выдумке неутомимых в изобретательности и веселье братьев Черненьких? Сплошным гулом восхищения провожают зрители сцены братьев, так и не успев рассмотреть, что нет между ними ни одного черненького.

Концерт подходит к концу. Это чувствуется и по усталости зрителей, и по той инерции, с которой номера сменяют друг друга. Зрители устали хлопать, артистам надоело волноваться. Уже продержал полчаса зал пианист (кажется, Рубинштейн), уже в прошлом восковой Нюма Вайдерман, из которого на потеху публики делали все, начиная от счастливого влюбленного и кончая самоваром или счетной машиной — уже и не упомнишь. Веселым галопом проносится по сцене танцевальный коллектив.

В последний раз распахнулся занавес — и полилась в зал «Снежная фантазия» университетского джазового оркестра. С чувством бросала в зал резкие звуки труба (Тукарева), изредка тонко попискивала флейта. На гитаре вкручивал вензеля Юрочка Кубиков. Скромно исполнял свою должность специально импортированный на время концерта Лабидович. Изредка и явно невпопад бил он по выдававшему виды барабану, прислушиваясь к только ему одному понятной мелодии. Выбивал он елочными ветками, как когда-то ложками, расческами, ножками от стула и даже малярными кистями.

Отдуваясь за всех, все возможное выдавливал из нового, но уже потрепанного аккордеона Русопетов. Резкие и нежные, отрывистые и мелодичные, звуки аккордеона гокрывали весь оркестр и неслись куда-то к последнему ряду галерей, словно там находился истинный централь их красоты...

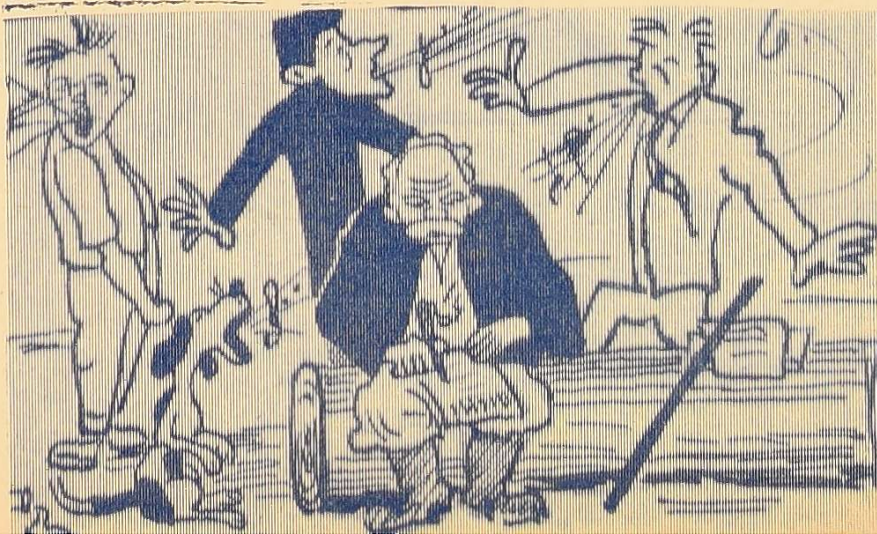
И лишь контрабас с чувством собственного достоинства изредка бросал свое солидное: «Бу-бу-бу!».

А в углу, почти невидимый зрителям, управлялся со своим громадным и своенравным инструментом душа оркестра, его идейный и художественный руководитель — Жорж Арнава. Чутким ухом он успевал уловить фальшь трубы и реакцию на нее зала. А острым глазом высматривал, кого из оркестрантов побить после концерта...

...И сменяется «Снежная фантазия» «Зимним вечером», а тот уступает место «Молодежной-Новогодней»...

Но слышите? Раздается настоящий звонок. И через несколько минут начнется настоящий новогодний праздничный концерт.

Спешите, друзья!





# НОВОРІЧНА СУМІШ

М. І. ІЛЛЯШУ,

незмінному редакторові сатиричних листків на філологічному факультеті.



«Ось уже одинадцять років, — каже Михайло Іванович, — на собі сатиру несучи». І коли цьому кінець буде?!

## Афоризмы заочников геофака

Так как есть курганы, то есть и ямы.

Реки, из-за их маловодности, судоходством не пользуются.

Устья оврагов направлены на вершины холмов.

Левый берег совершенно занят отложениями.

Некоторые горы имеют чернозем, а некоторые глинозем.

Как указывалось раньше, все балки имеют сухой вид.

Характеристика форм рельефа, наблюдаемого в с. Карабаевка и его окрестностях.

Реки имеют левые и правые притоки.

## СЛОВО НЕ ВОРОБЕЙ

(Из лекций преподавателей)

«И сейчас картина «Иван Грозный» имеет место в Третьяковской галерее...»

«Пережив драму 1848 года, Герцен женился на Тучковой».

«Рассказ ведет художник, т. е. подлинное лицо Щепкина».

«С явлением смерти он хорошо знаком по собственному жизненному опыту».

«Пальцами удобно останавливать кровотечение, так как пальцы всегда под руками».

«Когда человек долго сидит, ноги его перестают сокращаться».

«Я не помню ни автора, ни названия книги; там хорошо описывается брюшной тиф. Вам, как фи-

лологам, ее нужно обязательно прочесть».

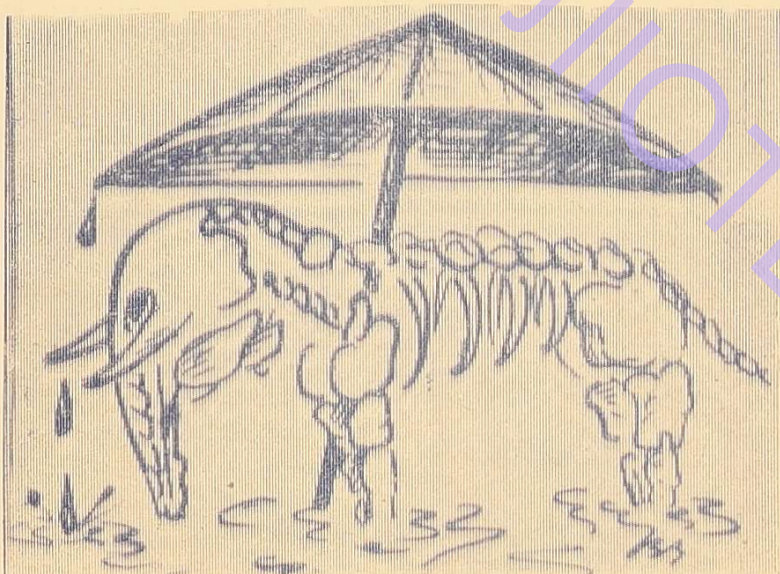
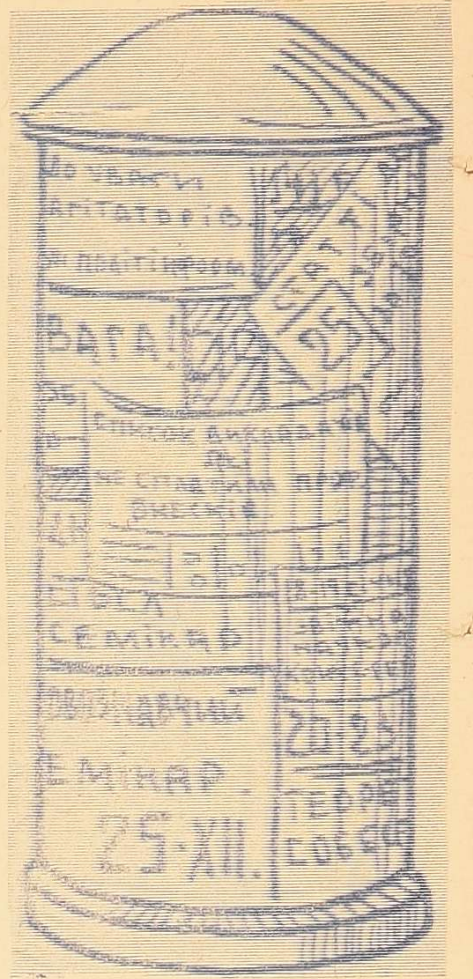
«Запомните: все частицы в мире заряжены, но есть и незаряженные».

«Моими конспектами не пользуйтесь — они противоречивы!».

**ЗРУЧНО, ДЕШЕВО, КРАСИВО**

Деканат філологічного факультету, якому набридло заклеювати стіни різноманітними об'явами, оголосив конкурс на кращу афішну тумбу.

Перший проект такої портативної тумби вміщуємо в цьому номері газети.



## ГРУСТЬ МАМОНТА

Слон и мамонт загрустили: Сильные дожди полили... И бормочет зверю зверь:

«Очень жаль, что здесь теперь Нет большого ледника, Чтоб не лилось с потолка...»

## ОБЫЧНЫЙ ОТВЕТ ВО ГЛАВЕ С ГЛАВБУХОМ

И. А. Соколову

Он, не поднимая глаз, Всем входящим шлет в ответ: «Не проси, у нас сейчас Ни копейки денег нет!» И обычно тому Не изменит никогда. Скажешь: «Здравствуйте», — ему,

И. С. Митину, который с ноября 1958 г. не платил профвзносов.

Солидна задолжников гвардия. Нам всех здесь назвать недосуг. Ее возглавляет главбух, За ним солидарный народ Идет в наступающий год.

Эти строки в такой же мере касаются гг. Яцко, Губского, Гончара и некоторых других.

## УДЕЛЬНЫЙ КНЯЗЬ

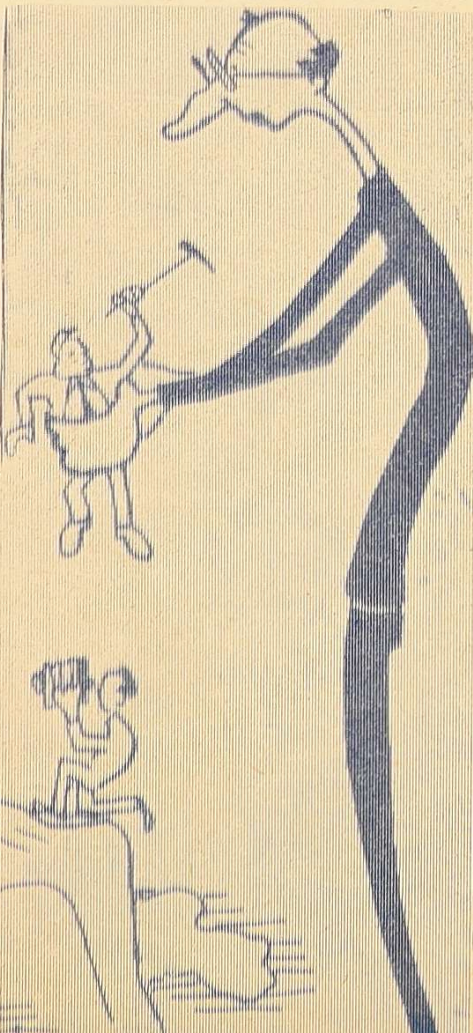
Н. Лейдерману

Активист толковый, дельный На филфаке секретарь. Только он, как князь удельный, Как бывало эдак встарь, Весь — в границах филудела. Ну, а за его пределом Слишком мало еще делал Деловитый секретарь.

## Я. В. ЗАХАРЖЕВСЬКОМУ

Університетські туристи штурмують вершини Кавказу

Добре туристам з таким керівником. От би всі керівники були такі.



## КРОССВОРД-ШУТКА

По вертикали:

1. Предстудсовета, благословляющий кипучую «деятельность» в общежитии после отбоя.

2. То, что часто заменяет лекции в последние дни перед межфакультетской олимпиадой.

3. Чувство, которое иногда мешает ректорату исключать из университета студентов-лодырей.

5. Участники художественной самодеятельности, никогда не имеющие мест в зрительном зале во время университетских вечеров.

7. Событие, вызывающее аврал в студклубе.

8. Кратковременный период, когда студенты называют друг друга по имени отчеству.

10. Один из «хитрых» университетских методов защиты от критики.

13. Количество лет, которое исполнится нашему университету в год окончания семилетки.

14. Массовый кружок самодеятельности университета, в котором проявляются рецидивы матриархата.

15. Один из предметов заботы И. Д. Капустина и других университетских охотников.

18. Сосуд, в котором сотрудники ректората, библиотек и многих других кафедр кипятят чай.

21. Источники, текущие из глубин земли и не текущие в последнее время из недр художественной самодеятельности университета.

23. То, что остается в аудиториях после лекций.

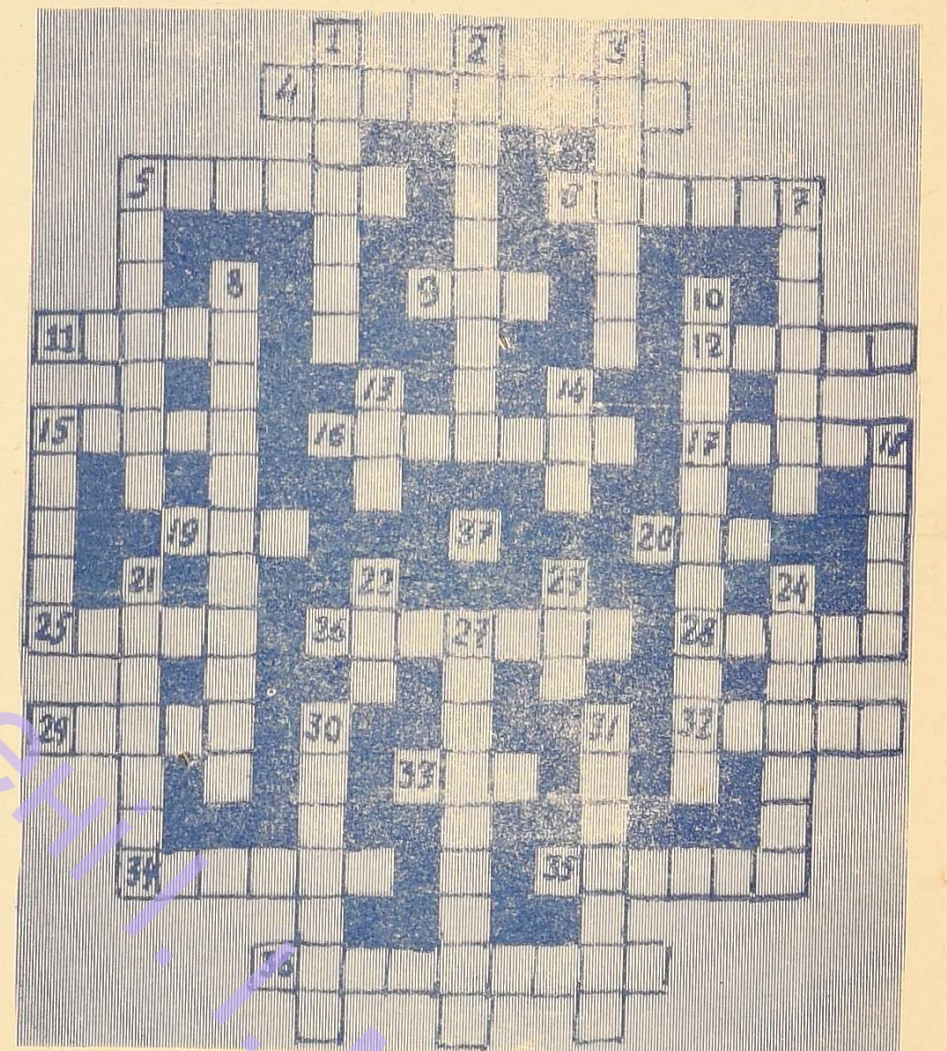
22. Мяч в воротах футбольной команды университета.

24. Меткое изречение студента во время педпрактики.

27. Подъем художественной самодеятельности в университете, наблюдающийся один раз в учебном году.

30. Неполноценная ударная установка, оставшаяся в единственном числе от эстрадного оркестра университета.

31. Совокупность методов и приемов, применяемых для достижения намеченной цели. (Рекомендуется особенно продумать, прежде чем обращаться к главному бухгалтеру И. С. Митину).



По горизонтали:

4. «Робот».

5. Человек, который обязательно будет в восторге от новогоднего концерта.

6. Комсомольское ядро факультета в терминологии зоолога.

9. Нервное подергивание лица у студентов перед сдачей экзамена доценту С. Н. Киру.

11. Темные пятна в газете «За научные кадры».

12. Слово из выражения, обозначающего рост репутации профкома, который вытеснил на последнее место подпись комитета ЛКСМУ на пригласительных билетах.

15. Стихийное бедствие, систематически наблюдающееся в палеонтологическом музее.

16. Автор повести «Холера», которая приносит огорчения на зачете студентам-филологам.

17. Денежный сбор, взимаемый с преподавателей деканами биофака и филфака на нужды художественной самодеятельности.

19. Новогоднее мероприятие, проводимое студклубом и обреченное на провал.

20. Студенческие возгласы, венчающие успешную сдачу сессии.

дента, не сдавшего экзамена.

26. Фамилия человека, который чаще других в университете повторяет «Денег нет».

28. Ткань для бального платья

29. Орудие уборки, с боем добываемое студентами у дежурной.

32. Лист бумаги, у которого часто «плавают» студенты исторического и географического факультетов.

33. Земляное сооружение во дворе общежития по улице Пастера.

34. Факультет, занявший в этом году на межфакультетской олимпиаде законное V место.

35. Курс лекций, читаемый преподавателем И. Г. Батуком.

36. Название молотка, изготовленного в политехнических мастерских физмата.

37. Скромный ответ литстудийцев на вопрос, кто самый талантливый поэт в университете.

Сторінку підготували: А. Бернасowska, В. Ващенко, Н. Ільницька, Л. Розанова. Малюнки В. Зінченка і М. Пасісниченка.



## М И — В 1959 - му ...

## Жовтень

теж багатий на події. І чи не найцікавішим фактом місяця було те, що студенти-біологи своїми руками виготовили для підшефних шкіл наукового приладдя на 12 тисяч карбованців.

Жовтень починався неспокійно. Звичайно, мова йде про ту тривогу, яку викликають перші семінари. Та в університеті почувався й інший неспокій, запалюючий неспокій боротьби за місце. А вже жовтень — це місяць спортивних змагань і олімпіад.

Найголовнішою подією спортивного життя в жовтні була естафета на приз нашої газети. Це не звичайне змагання, а боротьба факультетських темпераментів, витривалості, сили. Найшвидшими

виявились дівчата фізмату та хлопці філологічного. Хорошою рисою естафети була її масовість. Біологи шістьма колонами вийшли на старт.

Спортивна боротьба закінчилася. Але почалася боротьба за перше місце в художній самодіяльності.

## Листопад

Мокре листя жовтими плямами лежить на тротуарах. Мрячить надойливий дощ. Але в святковій колоні демонстрантів лунають веселі пісні. Над головами студентів падають позунги, які славлять 42-ї

## Грудень

Сиплеться перший сніг, осипаються останні листки календаря, «засипаються» перші студенти на заліках та екзаменах.

Надворі тріщать морози. Аге грудень такий же гарячий місяць, як і червень. Саме тепер професорсько-викладацький склад університету готується звітувати за наукову роботу на протязі 1959 року. Декому доводиться за один місяць виконати значну частину запланованої на рік наукової роботи.

Це, звичайно, не значить, що вчені нашого університету не працювали протягом року. Доцент А. В. Недзвідський, наприклад, закінчує монографічне дослідження про Марка Вовчка, доцент І. М. Дузь написав книгу про Євгена Григорука, професор М. І. Гаврилов підготував до друку роботу «Методи теорії звичайних диференціальних рівнянь». А професор І. І. Файтельберг здав до друку

монографію з проблем фізіологічних процесів всмоктування. Свої наукові праці завершили й інші вчені університету. Понад 200 друкованих аркушів складає наукова продукція наших вчених в цьому році! Успішно завершують господарські роботи вчені фізико-математичного, географічного та інших факультетів.

На всіх факультетах відбулись засідання партійних та комсомольських бюро, які обговорили підготовку до звітних конференцій та екзаменаційної сесії. А керівники наукових гуртків доспішають провести останні засідання. Історики університету разом з юними істориками міста провели цікаве заняття на тему: «Іх іменами названі вулиці Одеси».

З Новим роком, товариші! Бажаємо щастя і успіхів в 1960 році!

роковини Великого Жовтня. Віділяється біологічний факультет. Він найкраще прикрасив свою колону. В руках барвисті квіти, вгорі тріпочуть крилами білі голуби.

Останнім часом біологів все частіше згадують з хорошого боку. Недарма на комсомольській конференції університету їхній комсомольський ватажок Володимир Коваль викликав філологів на соціалістичне змагання в усіх пунктах студентського життя.

В листопаді розгортають свою діяльність наукові гуртки. Дуже корисну справу роблять хіміки. Вони організують міський гурток «Юний хімік», який відвідує багато учнів середніх шкіл і популярність якого швидко зростає.

Хімічний факультет порадував нас ще одним корисним починанням: тут організовано бригади атеїстичної пропаганди, які виступають перед населенням.

В листопаді, нарешті, розпочинає свою роботу університетський музичний лекторій.

## ДИПЛОМАНТКА СВІТЛАНА САЖІЄНКО

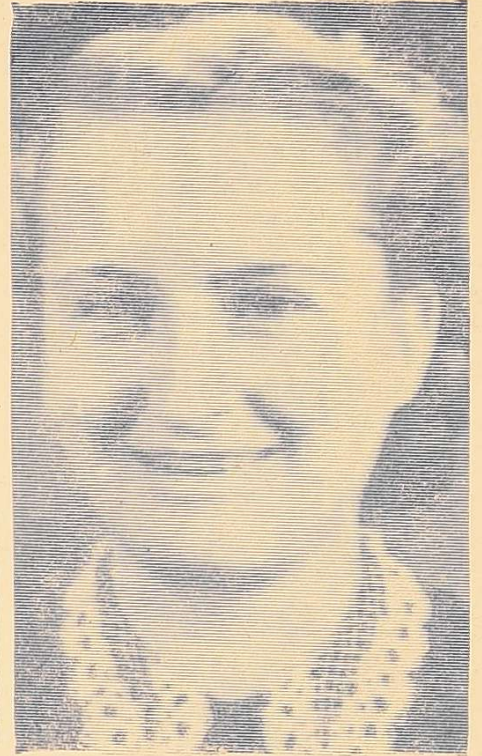
Пройде небагато часу — і студенти V курсу одержать путівку в життя. Багато з них ще до вступу в університет мріяли стати вчителями.

Світлана Сажієнко, студентка біологічного факультету, давно і серйозно готує себе до цієї почесної праці. Вона прекрасно засвоює ті знання, які даються в університеті. Її відповіді на екзаменах і заліках завжди вдумливі і глибокі. Світлана любовно виконує практичні завдання, намагається по можливості краще і повніше засвоїти різні методи і прийоми роботи. Вже декілька років Сажієнко веде експериментальну роботу, за яку двічі премійована. Так же ставиться Сажієнко і до педагогічної практики. Пробні уроки її були уроками добре підготовленого вчителя. Присутні в класі забували про те, що перед ними студентка.

Сажієнко вмilo поєднує свою підготовку по спеціальності з громадською роботою. Вона вже декілька років — член курсового комсомольського бюро, її добре

знають, як активну учасницю художньої самодіяльності, шефської роботи. Світлана бере також активну участь в організації при факультеті агробіологічної ділянки.

Асистент К. Н. НАССАЛЬ.



## ДІЛА І ЛЮДИ НАШОЇ ДРУКАРНІ

Те, про що тут буде розповідатися, — наслідок праці невеликого, добре спаяного колективу робітників і службовців нашої друкарні. Своєю скромною працею він сприяє поліпшенню навчального і наукового процесу в університеті.

За планом на 1959 рік наша друкарня повинна була випустити 600 друкованих аркушів продукції. Але справи випередили задум. До 1 грудня цього року в друкарні виготовлено 760 друкованих аркушів і додатково в грудні — біля 50 друкованих аркушів готової продукції. Отже, колективом друкарні університету план виконано на 120%.

Серед книг, що вийшли з друку в 1959 році, монографія К. Д. Петряєва, курс лекцій з органічної хімії професора О. К. Плісова, збірник студентських робіт університету, збірник молодих вчених,

збірник «Юрій Федькович», матеріали Всесоюзної наради з динаміки берегів морів і водосховищ, збірник «Матеріали з археології Північного Причорномор'я» і багато інших. Зараз друкуються і найближчим часом вийдуть в світ роботи доцента І. В. Ганевича, доцента Г. О. Івановської, збірник статей під редакцією професора В. П. Цесевича, путівник по Науковій бібліотеці, складений досвідченим працівником Т. З. Ходжаш.

Важко перерахувати все те, що зроблено і що буде зроблено працівниками друкарні. В. С. Тараненко, Є. П. Мавергоза, В. М. Могилевського, М. Я. Чернова, А. Я. Вайнер, В. М. Рогової, С. М. Новак, Д. Ш. Шкраб, В. О. Лук'янова, А. А. Бернасівської та інших.

Крім основної, виробничої діяльності, профбюро і актив друкарні чимало зробили для створен-

ня необхідних умов для роботи і затишку в друкарні.

До Нового року силами колективу ми оформили виставку книжкової продукції, випущеної нашою друкарнею, оформлено Дошку пошани кращих працівників нашої друкарні. У нас систематично виходить цікава стінна газета «Поліграфіст». Вона розповідає про кращих людей колективу, викриває недоліки, закликає робітників і службовців економити сировину, електричну енергію, боротися за якість продукції і зниження її собівартості.

Попереду ще багато справ. Хочеться побажати колективу друкарні дальших успіхів в роботі, доброго здоров'я і великого особистого щастя.

П. Д. ШАПОВАЛОВ,  
завідуючий друкарнею.

## АКТОРИ В ГОСТЯХ У СТУДЕНТІВ

На початку навчального року декілька студентів — любителів класичної музики — вирішили організувати на фізико-математичному факультеті музичний лекторій.

Невеликі лекції супроводжувалися програванням творів у грамзапису. Така форма проведення музичних тематичних вечорів цікава, але має істотний недолік — відсутній безпосередній контакт викладачів і слухачів, ослаблюється враження від виконання творів. І ось виникла цікава ідея, яка спочатку здалася нереальною — запросити до себе справжніх артистів театру опери та балету.

Незабаром, не дивлячись на постійні виступи, концерти, репетиції (а саме закінчувалася підготовка нової опери «В степах України», в якій брав участь майже весь колектив театру!), артисти дали концерт у великому актовому залі університету. В день концерту вони були звільнені від репетицій. Про це потурбувався секретар партійної організації театру т. Борисов. Після доповіді А. Боровика про

творчість Чайковського відбувся концерт.

Із справжнім драматизмом виконує арію Лізи із опери «Пікова дама» заслужена артистка УРСР, Лауреат Всесоюзного конкурсу вокалістів Р. Сергієнко. Лірично звучить романс «День ли царит». Публіка не хоче відпускати любиму артистку. Вона співає арію Іоланти, співає широко і задушевно. Вирозно, з притаманною йому силою звуку виконує соліст театру М. Дідученко арію Германа. Тепло і зосереджено співає артист романси. Р. Сергієнко і М. Дідученко натхненно виконують дует Іоланти і Водемона, один з найважливіх оперних дуєтів. Слухачі нагородили артистів тривалими оплесками.

З великим інтересом було зустрінуто виступ молодого соліста театру, лауреата Всесоюзного конкурсу вокалістів Євгенія Іванова. Благородно і соковито пролунала в його виконанні славнозвісна арія Гремїна. Чіткий художній задум, велика виразність і проникливість притаманні виконанню Івановим

романсів Чайковського.

В концерті взяв участь один з наймолодших артистів театру Іван Соколов. В його репертуарі поки що небагато ролей, але звертає на себе увагу його працелюбне, серйозне ставлення навіть до невеликих ролей. Слухачі тепло зустріли виконання Соколовим романсів Чайковського.

У великій мірі успіху концерту сприяла чітка гра концертмейстера театру Олени Наумівни Лехтер. Її акомпанемент відзначається осмисленістю і здатністю в потрібний момент прийти на допомогу вокалістові. Треба зауважити, що гра Лехтер ніколи не заглушує вокаліста.

Концерт мав великий успіх. Студенти-слухачі, організатори концерту, дуже вдячні акторам, які взяли безкорисливу участь в роботі музичного лекторію.

Артисти театру і надалі будуть бажаними гостями в нашому університеті.

В. МАКСИМЕНКО.



Перед останнім новорічним студентським балом.



## ЛІТЕРАТУРНА СТОРІНКА

\* \* \*

\* \* \*

В. ЗІНЧЕНКО.

## Вірність

Ластівка промінь кохає,  
З променем в дружбі довіку,—  
Легко на крильцях у маї  
Носить співочу голівку.

З осінню промінь відлине  
В край, де промінитись маю,—  
И ластівка з променем синім  
Маю цвітіння вітає.

І в дні зимово-хуртовинні  
Буває неповторна мить,  
Коли прогляне небо синє  
І спалахне ясна блакить.

Коли засяє променево  
Холодне сонце

і впаде  
Голками-іскрами в січневий  
Повеселілий раптом день.

Радію я цій світлій миті,  
Радію миті осяйній,  
Бо бачу схожість між блакиттю  
І спалахом моїх надій...

Ю. ВАРВАРЕЦКИЙ.

Было много свиданий,  
а первого не было,  
от которого сердце пускается

и ликуешь,  
и хочется прыгнуть до неба,  
и рождается что-то хорошее,  
очень хорошее в нас.

Есть такие свидания...  
А на что мне  
другие, иные?  
Я такого хочу!—  
И призывно пульсирует стих—

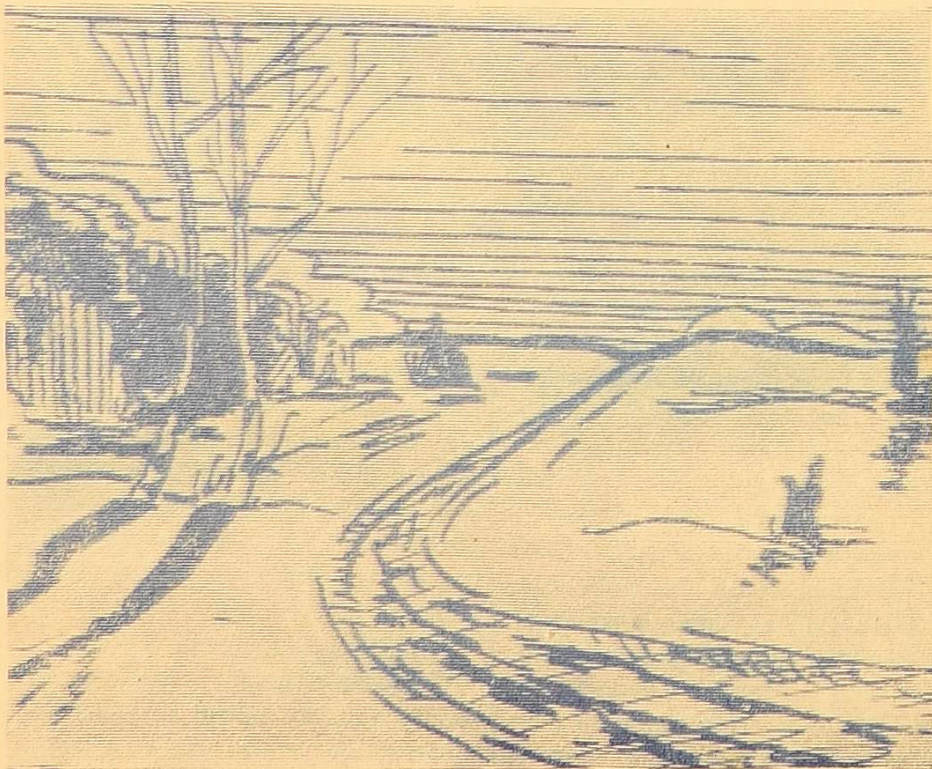
это сердце стучит,  
лихорадочно шлет позывные,  
чтобы кто-то их принял,  
чтобы кто-то ответил на них...

А. БОРТНЯК.

## МИ ПО СНІГУ, ЯК ДІТИ, БІГАЛИ...

Ми по снігу, як діти, бігали  
поміж густих ялини віт...  
І небо вишенькою білою  
на нас обтрушувало цвіт.  
Струмок, морозом не закутий ще,  
внизу під вербами дзвенів.

Ти вітрові прощала пустощі,  
як і прощала їх мені.  
Ти так закохано сміялася,  
я промовляв твоє ім'я.  
І ми б тоді не здивувалися,  
коли б почули солов'я.



«Зимове узлісся».

Етюд М. Пасісниченка.

В. ЛИТВИНЕНКО.

## ТИ НЕ ЗНАЄШ...

Ти не будеш знати, ні,  
Як являлась ти мені у сні,  
Як блукав я пізно вечорами  
І співав зажурені пісні.  
О, кохав тебе я до нестями,  
Я не знав, що скоро поміж нами  
Ляже тинь.  
І знов пісні розлуки:  
Ти мені залишиш тільки муки  
На мої закохані листи...  
О, чи довго ще мені носити  
Жаль тяжкий невірною  
кохання?..  
Та про це не знаєш ти.

Р. Лубківському

Коли крилом ударить вітровій  
Над посвілими гаями,  
Ти віру в серці зберегти  
зумій —  
Зневіра буде стукати до брами.  
Коли приспані мороком осіннім  
Стоять сади суворі, мовчазні,  
Ти вір у те, що буде небо синім  
І усміхнуться яблуні весні.  
Коли ж прийде пора веселих  
злив  
І звеселіє небокраю просинь,  
Ти пригадай, чого ти не  
зробив —  
Твоя не за горами осінь.

Віталій БЕРЕЗІНСЬКИЙ.

На незайманість зимнього дня  
обережно лягає лижня...  
І прошу я тебе, молоду:  
ти біжи по моему сліду.  
Я здолаю сніги молоді.  
Буде легше, кохана, тобі.  
І урвища глухі обійду —  
ти біжи по моему сліду.  
А замерзла, замучилась вкрай—  
ми на вогник підем, зачекай...  
Ти біжи по моему сліду,  
бо куди ж я без тебе дійду?

Петро ОСАДЧУК.

## Зі мною

Зі мною безсонні ночі  
І серця глухі удари,  
Зі мною  
слова криваві  
З опалених губ

І це —  
моя давня мрія,  
Це те,  
чим я стільки марив,

Для чого  
пройшов немало,

Для чого  
себе беріг!..

Я знаю,  
що ти не любиш,

Я знаю,  
що ти байдужа...

И хоч очі твої  
палають,—

Жорстоко холодна ти...

Я знаю,  
мій вірш для тебе —

Не більше, як сліз калюжа...  
Я знаю:

любові нашій

Ніколи не розвісти.

Я знаю... Та хочу дуже  
Любити тебе

багато,—

И не буде в мені

ні крихти

Відчаю або жалю,

И не буду,

немов жебрак той,

Взаємності в тебе благи

Не буду,

Бо я багатий,

Тому, що тебе люблю.



«В задумі».

Фотоетюд П. Іванова.

Балентин МОРОЗ.

## Прийди

Ми з тобою сварились часто  
Все тобі та мені назло.  
І на щастя чи на нещастя  
По землі нас життя розвело.  
В різні боки прослались далі,  
В путь-дорогу везуть поїзди.  
Забуваючи все без жалю,  
Я покличу тебе: «Прийди!»

По-дівоному ще, нехитро  
Обійми мене, поруч стань,—  
І підемо назустріч вітру  
У блакитню і чисту рань.  
Ще багато в житті не вдасться,  
Ще далеко в житті іти,  
Але ми завоюємо щастя,  
Коли поруч зі мною ти.

Н. МЕЛИХОВА.

## ЛИСТЬЯ

Девочка шла по шуршущим ли-  
стьям. Ножики ее были еще такими  
маленькими, что утопали в них  
полностью. Желтые, красные и  
уже совсем бурные, умершие, ли-  
стья покрывали землю осенним  
ковром, и маленькие ножки ступа-  
ли по ним царственно величаво. Но  
когда ей попался сморщенный и  
сухой, она высоко поднимала ногу  
в рваном грязном ботинке и потом  
опускала: лист хрустел, рассыпал-  
ся маленькими коричневыми пят-  
нами, и ей нравился этот вкусный  
сухой хруст. Он напоминал ей хру-  
стики, которые пекла по праздни-  
кам бабушка. И девочка бормота-  
ла сочиненную ею песенку-раз-  
говор:

— И вот еще,

И вот еще

Красивый, очень вкусный...

— Возьмите, попробуйте,— про-  
тягивала она руку, угощая вооб-  
ражаемого гостя. Гость важно на-  
клонял голову, благодарил, и у го-  
стя подмигивали две косички, вы-  
бившиеся из-под серенькой пухо-  
вой шапочки.

— Не хотите еще?— вежливо  
предлагала уже девочка-хозяйка.  
И гость не отказывался — ведь  
хрустики очень вкусные, особенно  
с компотом...

Но теперь бабушка ее была да-  
леко. Девочку звали Олечкой, ее  
привезли к незнакомой тете и ска-  
зали, что это — ее мама. Что та-  
кое «мама», она знала: у всех

девочек и мальчиков из садика бы-  
ли мамы, а ее мама, говорил папа,  
умерла. Но зато у Олечки была  
бабушка — папина мама, и она  
очень любила ее. Правда, бабушка  
была очень старенькая, ей было  
трудно ходить, и гулять с Олечкой  
она не могла. Но она рассказыва-  
ла сказки и всегда давала вкусные  
вещи. А потом пришла  
чужая тетя, и она осталась жить у  
них. Тетя была такая красивая и  
ласковая, она целовала Олечкино-  
го папу и говорила ему «Коленька,  
милый», но почему-то никогда не  
целовала Олечку и совсем не  
разговаривала с ней. Олечка зна-  
ла, что тетя не любит ее и боялась  
— а вдруг рассердится и закричит.  
Тетя выкинула котенка Пуфку, по-  
тому, что, говорила она, он пачка-  
ет в доме. А однажды, совсем не-  
давно, когда Олечка принесла бу-  
кет широких, лапчатых листьев  
клена, она выкинула и их.

— Носишь всякую грязь,— при-  
крикнула она на Олечку. Олечка  
не понимала, — почему грязь? Она  
собрала листья в саду, и они были  
такими красивыми, желтыми, чистенькими. Все девочки из их груп-  
пы понесли такие букеты домой, а  
Таня Богайцева сказала, что мама  
очень любит их. Так почему же те-  
тя их выкинула? Олечке стало так  
жалко, что она в первый раз при-  
тете заплакала. А ведь она не пла-  
кала даже тогда, когда выгнали  
котенка Пуфку.

А потом она прошла на кухню и  
посмотрела в сорное ведро — там  
лежали блестящие, красивые, жел-  
тые листья...

Когда Олечка заходила в комна-  
ту, она услышала, как тетя гово-  
рила папе:

— Надо отдать девочку матери.  
Ведь это ее обязанность — воспи-  
тывать ребенка. Почему я должна?

Олечка не поняла ничего: разве  
у нее все-таки есть мама?! А потом  
ее повезли и привезли в другой, не  
Олечкин город, к маме. Мама по-  
правилась ей — она была тоже  
красивая, как тетя, но почему-то  
была недовольна. А папа говорил:  
— Ведь мы же договорились: ес-  
ли я женюсь, девочку берет вы.

И Олечка осталась у мамы. Она  
снова ходила в садик и была это-  
му очень рада. Дети здесь были  
тоже веселые, и воспитательница  
Ксана Петровна рассказывала  
очень хорошие сказки. Сейчас де-  
вочки собирали букеты из листьев,  
а Олечка ходила сама и хрустела.  
— Пойдем с нами!— кричали ей  
дети.

Ей очень хотелось тоже собрать  
красивый осенний букет — внутри  
желтенькие, а по бокам — два  
больших красных, но она боялась.  
А вдруг мама тоже выкинет их,  
как тетя? Желтенькие, краснень-  
кие листья — в сорное ведро.

В. о. редактора В. В. ФАЩЕНКО.